

Simone de Beauvoir
Nerozlučné

INACQUE

d
B

Preklad Kamila Laudová

Cradle to Cradle Certified™ je globálne uznávaný štandard bezpečných a cirkulárnych výrobkov. Papier Munken Print Cream od spoločnosti Arctic Paper Munkedals použitý na predsádky a vnútorný blok tejto knihy je Cradle to Cradle Certified™ na bronzovej úrovni.

d
B

Simone de Beauvoir
Nerozlučné

Simone de Beauvoir
LES INSÉPARABLES

COPYRIGHT © Éditions de l'Herne 2020
ALL RIGHTS RESERVED

AFTERWORD © Sylvie Le Bon de Beauvoir 2020
TRANSLATION © Kamila Laudová 2021
COPYEDITING Martina Kubealaková, Jana Šulková
COVER © Barbora Šajgalíková
COVER PHOTO © Zaza & Simone de Beauvoir. Gagnepan.
September 1928 © Association Élisabeth Lacoïn/L'Herne
SLOVAK EDITION © Inaque 2021
ISBN 978-80-8207-123-1
ISBN E-BOOK 978-80-8207-124-8

Simone de Beauvoir
NEROZLUČNÉ

INAQUE

Nerozlučné

9

Doslov Sylvie Le Bon de Beauvoir

107

Fotodokumentácia a archívny materiál

117

Venované Zaze

Plačem dnes večer preto, že ste mŕtva, alebo preto, že ja žijem? Mala by som vám tento príbeh venovať, ale viem, že už nikde nie ste a ja sa s vami rozprávam len vďaka dômyselnému klamu literatúry. Napokon, nejde o váš príbeh, ale len nami inšpirované rozprávanie. Neboli ste Andréa a ja nie som Sylvie, ktorá rozpráva v mojom mene.

PRVÁ KAPITOLA

Ako deväťročná som bola veľmi dobré dievča; nebola som ním vždy. V útlom detstve som z tyranie dospelých dostávala také záchvaty zúrivosti, že moja teta raz vyhlásila: „Sylvie je posadnutá diablom.“ Vojna a náboženstvo ma skrotili. Vzápätí som predviedla ukážkové vlastenectvo, keď som rozdupala bábiku – ktorú som, mimochodom, ani nemala rada –, pretože bola vyrobená v Nemecku. Učili ma, že Boh ochráni Francúzsko, len ak budem poslušná a zbožná: nedalo sa tomu uniknúť. S inými dievčatami sme prechádzali Bazilikou Sacré-Coeur, mávali sme vlajočkami a spievali. Začala som sa často modliť a zapáčilo sa mi to. Abbé Dominique, duchovný správca v Collège Adelaïde, ma v tom podporoval. V tylových šatách a klobúčiku z írskej čipky som šla na prvé sväté prijímanie a od toho dňa som sa stala vzorom pre mladšie sestry. Nebesia vyslyšali moje prosby a otca pre problémy so srdcom pridelili do kancelárie na ministerstve vojny.

V to ráno som bola ako na ihlách, pretože bol prvý školský deň. Nevedela som sa dočkať návratu do triedy na vyučovanie slávnostné ako omša; do tichých chodieb; k dojatým úsmevom učiteliek v dlhých sukniach a blúzkach s vysokým golierom, ktoré sa však často obliekali ako zdravotné sestry, pretože škola sa čiastočne zmenila na nemocnicu. V bielych plášťoch s červenými škvrnami pripomínali svätice a vždy ma zalialo blaho, keď si ma privinuli na hrud'. Rýchlo som zjedla polievku a sivý chlieb, ktoré nahradili predvojnové kakao s brioškou, a netrpezlivo som čakala, kým matka dooblieka sestry. Všetky tri sme mali vojenské modrosivé kabátiky, ktoré boli dokonca aj strihané ako armádne plášte.

„Pozrite, majú vzadu aj dragúny!“ ukazovala ich matka očareným alebo zarazeným priateľkám. Pri východe z budovy chytila sestry za ruky. Smutne sme prešli popri Café La Rotonde, ktorá práve s hlukom otvorila pod našimi oknami a podľa otcových slov šlo o defetistický brloh. Slovo ma zaujalo. „Defetisti si myslia, že Francúzsko prehrá vojnu,“ vysvetlil mi. „Mali by ich postrieľať.“ Nechápala som. To, čo si myslíme, si predsa nemyslíme naschvál; naozaj možno človeka potrestať za jeho myšlienky? Špióni, ktorí deťom rozdávali otrávené cukríky alebo pichali injekcie s jedom Francúzkam v metre, si zjavne smrť zaslúžili, ale defetisti ma miatli. Matky som sa ani nepýtala; vždy vravela to isté čo otec.

Moje sestry kráčali pomaly; plot pri Luxemburských záhradách sa mi zdal nekonečný. Napokon som prešla školskou bránou a vyšla po schodoch, radostne mávajúc taškou plnou nových kníh. Spoznala som ľahký

pach choroby miešajúci sa s vôňou vosku na čerstvo vyleštenej podlahe. Učiteľky sa so mnou zvitáli. V šatni som sa stretla so spolužiačkami z predchádzajúceho roka; so žiadnou z nich som sa veľmi nepriatelila, ale páčil sa mi hluk, ktorý sme spoločne robili. Dovliekla som sa do hlavnej sály, hľadiac na vitríny s chladnými starými mŕtvymi živočíchmi a rastlinami, ktoré sem prišli umrieť druhýkrát – z vypchatých vtákov opadávalo perie, vylisované kvety sa rozdrobili na prach, vypreparované mušle zmatneli. Keď zazvonil zvonček, vošla som do triedy s označením Sainte-Marguerite. Všetky učebne vyzerali rovnako; žiačky sedeli okolo oválneho stola zakrytého čiernym moleskinom, za ktorého vrchom stála učiteľka; matky sedeli za nami, dozerali na nás a štrikovali kukly. Zamierila som k svojmu miestu a všimla si, že vedľa mňa sedí neznáme dievčatko s hnedými vlasmi a prepadnutými lícami. Zdalo sa mi oveľa mladšie a prenikavo sa na mňa dívalo tmavými iskrivými očami.

„Vy ste najlepšia žiačka?“

„Som Sylvie Lepageová,“ odvetila som. „Ako sa voláte?“

„Andrée Gallardová. Mám deväť rokov; ak vyzerám mladšie, je to preto, že som sa popálila a potom som už veľmi nerástla. Musela som na rok prerušiť štúdium, ale maman si praje, aby som dobehla zameškané. Mohli by ste mi požičať zošity z vlaňajška?“

„Áno,“ prikývla som.

Jej sebavedomie a rýchly jasný prejav ma znervózňovali. Nedôverčivo si ma premeriavala. „To dievča vraví, že ste najlepšia z triedy,“ hovorila, nakláňajúc hlavu smerom k Lisette. „Je to pravda?“

„Často som najlepšia,“ odvetila som skromne. Dívala som sa na Andrée s tmavými rovnými vlasmi, ktoré jej lemovali tvár, a so škvrnou od atramentu na brade. Dievčatá, ktoré sa popálili, nestretávame každý deň. Chcela som jej položiť množstvo otázok, ale vtom vošla do triedy slečna Duboisová, pričom dlhou sukňou zametala podlahu. Bola to energická žena s fúzikmi, veľmi som si ju vážila. Sadla si a skontrolovala dochádzku. Keď prišla k Andréinmu menu, spýtala sa: „Tak čo, dievčatko moje, nie sme veľmi vystrašení?“

„Nie som vystrašená, slečna,“ odvetila pokojne a priateľským tónom dodala, „a vy nepôsobíte zastrášujúco.“

Slečna Duboisová na chvíľu zaváhala, potom sa usmiala popod fúz a pokračovala.

Vyučovanie sa končilo vždy tým istým rituálom: slečna stála vo dverách a podala si ruku s každou matkou a dieťaťu dala pusu na čelo. Andrée položila ruku na plece.

„Nikdy ste nechodili do školy?“

„Nie, až dodnes som sa učila doma, ale teraz som na to už veľká.“

„Dúfam, že budete kráčať v šľapajach svojej sestry,“ vyhlásila slečna.

„Ach! Sme veľmi rozdielne. Malou sa podala na otca, zbožňuje matematiku, ale ja mám najradšej literatúru.“

Lisette ma štuchla laktom; nešlo o to, že by Andrée bola drzá, ale nerozprávala sa so slečnou tónom, akým by sa s učiteľkou malo.

„Viete, kde je študovňa pre neubytované dievčatá? Ak po vás nikto nepríde hneď, môžete tam počkať,“ vysvetľovala slečna.